

ΕΥΕΡΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΤΟΣ ΕΒ'.

17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1882.

ΤΕΥΧΟΣ ΚΘ'.

ΠΕΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΨΥΧΗΣ.

(συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον.)

Αἰσθανόμεθα τὸ καλόν· ἡ καρδία ἡμῶν συγκινεῖται βαθύτατα ἐνώπιον τοῦ κάλλους καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἠθικοῦ κάλλους· ἀλλ' ἐν τῷ ἐν τῷ νῷ ἡμῶν ὑπάρχει ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ καλοῦ, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδαμοῦ ἀπαντῶμεν τὸ ἰδεώδες· ἡ ὠραιότερα γυνὴ εἶναι μυριάκις κατωτέρα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣν ἡ φαντασία ἡμῶν πλάττει. Ποῦ λοιπὸν θέλομεν ἀπαντήσει τὸ ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον ἡ καρδία ἡμῶν ἀκορέστως ἐπιζητεῖ; ποῦ λοιπὸν θέλουσιν ἰκανοποιηθῆ οἱ βαθύτατοι πόθοι τῆς καρδίας; Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀγαπῶντες μετὰ παραδόξου δυνάμεως· ἄς λέγῃ ὅσον θέλει [ἡ κοινὴν] τοὺς ποιητὰς παράφρονας· αἰσθάνονται πολὺ περισσώτερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ προσεγγίζοντες μᾶλλον πρὸς τὸ ἰδανικὸν λογίζονται μὲν ἐπιδιώκοντες χίμαιραν ὑπὸ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ἀληθῶς ὅμως ἐπιδιώκουσι τὸ τέλειον ἐκεῖνο καλόν, τὸ ὁποῖον ἡ μὲν καρδία αὐτῶν ἀντιλαμβάνεται σαφέστερον καὶ διαυγέστερον τοῦ ἐπιλοιποῦ κόσμου,

ἡ δὲ γλῶσσα αὐτῶν ψάλλει περιπαθέστερον τὴν ἀντίθεσιν μετὰξὺ ἰδέας καὶ πραγματικότητος. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀγαπῶντες μετὰ παραδόξου δυνάμεως· ἀλλὰ τί διεγείρει ἐν ἑαυτοῖς τὴν δυνάμιν ταύτην; τὸ ἀγαπώμενον ἀντικείμενον; Ὅχι βεβαίως· τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εἶναι ἀπλή ἀφορμὴ τοῦ ἔρωτος. Ὅτι ἀγαπῶμεν ἡμεῖς, ἀγαπῶμεν ἴσως μόνον ἡμεῖς καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἢ ἀπεχθές πρὸς τοὺς λοιποὺς τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἔραστὴς ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς καρδίας αὐτοῦ ἀντλεῖ τοὺς θησαυροὺς, δι' ὧν κοσμεῖ τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ. Ἀληθὴς ἔρως εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις γεννᾶται ἄνευ ἐλπίδος ἀμοιβῆς, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ὅστις θαυμάζει πολυλάκις ἀντικείμενον ἀνάξιον τοσοῦτου ἔρωτος, ἀλλὰ μετὰ ἐνθουσιασμοῦ, μετ' αὐταπαρνήσεως, μετὰ θυσίας, μετὰ πίστεως μὴ κλονιζομένης μηδὲ ὑπὸ τοῦ θανάτου, μηδὲ ὑπὸ τῆς περιφρονήσεως, μηδὲ ὑπὸ αὐτῆς τῆς προδοσίας. Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν ἡ φοβερὰ αὕτη δυνάμις, ἐὰν αἴφνης καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς ἐπέλθῃ ὁ θάνατος; Ὁ ἀγαπῶν ὄνειροπολεῖ τὴν αἰωνιότητα, καὶ ἡ φύσις θὰ προσηλώσῃ αὐτὸν εἰς τὸν στενὸν τοῦτον χώρον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς; τὴν ἀπερίοριστον ταύτην δυνάμιν τῆς ἀ-

γάπησ τὴν ὁποῖαν δὲν καταβάλλουσιν ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀπόστασις, θὰ καταβάλῃ μία στιγμή, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἡ στιγμή τοῦ θανάτου; καὶ ὁ μέχρις αὐταπαρνήσεως ἔρως θὰ συντριβῇ ὑπὸ τὸ ψυχρὸν μάρμαρον; Δὲν θ' ἀπάντησωμεν τέλειον καὶ αἰώνιον τὸ ὄν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλατρεύσαμεν ἐνταῦθα ἀτελές, μετ' ἔσσης δυνάμεως, μετὰ μείζονος μάλιστα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀπονεμομένης λατρείας; καὶ ὅτε καταπέση ἡ φυλακὴ αὐτῆ τοῦ σώματος, δὲν θὰ συναντηθῶσι καὶ δὲν θὰ ἀσπασθῶσιν ἀλλήλους, οὐχὶ πλέον διὰ τῶν χειλέων, ἀλλὰ εἰλικρινῆς ψυχῆ πρὸς εἰλικρινῆ ψυχὴν ἐν χώρᾳ, ἐν ἧ δὲν ὑπάρχει πλέον προδοσία, ἐν ἧ τὸ ἠθικὸν κάλλος δὲν φθείρεται ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ ἡ θερμὴ τῶν αἰσθημάτων δὲν ἀμβλύνεται ὑπὸ τοῦ γήρατος;

Ἄλλὰ δὲν λαλεῖ εὐγλωττῶς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος βίου καὶ ὁ πρὸς τὴν ἀληθειαν ἔρως; Παραδιδόμεθα ἀκορέστως εἰς τὴν μελέτην καὶ γνῶσιν τῆς φύσεως, λέγομεν ἑαυτοὺς θνητοὺς, καὶ ὁμῶς ἐπιδιώκομεν πάντοτε τοὺς αἰωνίους καὶ ἀναλλοιώτους νόμους· ἡ δὲ ψυχὴ ἡμῶν τρέφεται διὰ τῆς αἰωνιότητος, καὶ ἡ αἰωνιότης αὐτῆ θὰ διαφύγῃ τὴν ψυχὴν ἡμῶν; Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἐπλάσθη μόνον, ἵνα παλαίσῃ πρὸς τὸν χρόνον καὶ συντριβῇ ὑπὸ τοῦ χρόνου; Καὶ ἐνῶ παλαίει τελειοποιούμενος, συμβεβηκὸς τυχαῖον, ὁ θάνατος θὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ ἀπολαύσῃ τὸ αἰδίον, ὅπερ ἐφαντάσθη μόνον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; ἡ δὲ

εὐδαιμονία, ἣν ἀκορέστως ἐπιζητεῖ ἡ καρδιά ἡμῶν καὶ ἣν οὐδέποτε ἐπιτυγχάνει, ἥτις ἀποκαλύπτεται ἡμῖν, ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ ἥτις διαλύεται ἅμα περιστρέψωμεν περὶ ἡμᾶς τὸ βλέμμα· ἥτις εἶναι κατοπτρισμὸς τῆς ἀληθοῦς τοῦ οὐρανοῦ ὁάσεως ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ παρόντος βίου; αὐτῆ ἀφοῦ θέλξῃ καὶ καταναλώσῃ ἡμᾶς θὰ διαφύγῃ μετὰ τοῦ τελευταίου στεναγμοῦ;

Ἡ ψυχὴ ἡμῶν δὲν εἶναι σῶμα· ἡ ψυχὴ ἡμῶν δὲν διαιρεῖται· ἡ ψυχὴ ἡμῶν πίπτει, ἀλλ' ἔχει τὴν συνείδησιν ὅτι δέον νὰ ἐξιλεώσῃ ἑαυτήν· ἐρᾶται ἀλλ' ἔχει τὴν συνείδησιν ὅτι ἐρᾶται ἰδίας φαντασμαγορίας· ποθεῖ τὴν ἀληθειαν ἀλλὰ πλανάται· ποθεῖ τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ καταβάλλεται ὑπὸ τῆς συμφορᾶς· πάντα ταῦτα δὲν εἶναι τεκμήριον ὅτι ὁ βίος οὗτος εἶναι προανάκρουσμα μέλλουσας ἀρμονίας; ἔχομεν βαθυτάτην τὴν πεποίθησιν ὅτι μόνῃ ἡ συζήτησις περὶ τοῦ ἀθανάτου ἢ μὴ τῆς ψυχῆς ἀποδεικνύει τὴν ἀθανασίαν ἡμῶν· καὶ ὁ Δουκρήτιος καὶ πάντες οἱ ὕλισται οἱ καταπολεμοῦντες τὴν ἀγίαν ταύτην ἐλπίδα ἠττωνῶνται αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θεοῦσιν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν στέφανον τῆς νίκης. Θνητὰ ὄντα δὲν δύνανται ν' ἀποδείξωσιν ἑαυτὰ θνητὰ, καὶ ὅστις προσφέρει τὴν λέξιν ἀθανασία, ἔστω καὶ ἵνα ἀρνηθῇ αὐτήν, εἶναι ὄν ἀθάνατον.

II

Ἄλλὰ ποία ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς

μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐξοδόν; Ἴδου ζήτημα εἶτι σκοτεινότερον εἶτι ἀπροσιτώτερον. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατανοήσωμεν σαφῶς βίον μακάριον ἐνόσῳ δεσμευόμεθα ὑπὸ τοῦ σώματος. Καὶ ὁμῶς δι' αὐτῶν τούτων τῶν νόμων καὶ προαισθημάτων, δι' ὧν ἀποκαλύπτεται ἡμῖν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀποκαλύπτεται ἅμα ἐν ἀμυδρᾷ καὶ τεθολωμένῃ εἰκόνι ἡ κατάστασις τῆς ἀθανάτου ταύτης ψυχῆς μετὰ θάνατον. Ἡ ψυχὴ ἀρὰ γε τηρεῖ τὴν ἀτομικότητα αὐτῆς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔχει τὴν συνείδησιν τῶν ἐνταῦθα πεπραγμένων; Ἄν δὲν σώξῃ αὐτήν, τότε ἡ ἀθανασία εἶναι μάταιον χρῆμα. Τί πρὸς ἐμὲ, ἂν ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἀθάνατος, ὅταν ἐγὼ ὁ πρὸς ὑμᾶς ἀποτεϊνόμενος ἦδη, ὁ πάσχων καὶ ὁ χαίρων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδεμίαν μετὰ θάνατον θὰ ἔχω ἀνάμνησιν τῶν ἐνταῦθα πεπραγμένων; ἀλλ' ἂν ἡ τῆς ψυχῆς ἀθανασία ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ τοῦ κύρους αὐτοῦ, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἠθικοῦ νόμου ἀποδεικνύεται ὅτι τηρεῖ αὐτὴ καὶ μετὰ θάνατον τὴν συνείδησιν τῶν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ πεπραγμένων. Εἶπομεν ὅτι αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ πράξεις συνεπάγονται κατ' ἀνάγκην τὴν ποινήν ἐκείνην, ἣν προαισθανομένη ἡ συνείδησις ταραττεται. Καὶ τιμωρεῖ μὲν ἡ κοινωνία τὴν κακίαν καὶ ἐξαγνίζεται πολλάκις ὁ κακουργήσας, ἀλλ' εἰς στενὸν πάντοτε κύκλον, σπανίως δὲ ἀνταμείβει τὴν ἀρετήν. Διὰ δὲ τοὺς πεποιθότας εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς,

εἶναι εὐτύχημα αὐτῆ αὐτῆ ἢ ὑπὸ τῶν ἀπλουστέρων κατακρινομένη σπουδῇ μὲν τῆς κοινωνίας εἰς τὸ τιμωρεῖν τὴν κακίαν, ἀκηδία δὲ εἰς τὸ ἀνταμείβῃ τὴν ἀρετήν, διότι ἡ μὲν ἀρετὴ θέλει δρέψῃ ἐν τῇ αἰωνιότητι τὸν ἀμάραντον στέφανον τῶν ἐδῶ ἀγώνων, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου εἶνε μὴδὲν πᾶσα ἐν τῇ γῇ ἀμοιβή· ἐνῶ ἡ κακία, ἥτις μέλλει νὰ παιδευθῇ δι' ἀτελευτήτου ποινῆς, φιλάνθρωπον ἦτο νὰ ἐξαγνίζηται ἐν τῷ βίῳ τούτῳ διὰ τῆς ποινῆς τῶν ἀνθρώπων νόμων. Ἄλλ' ἀφοῦ οὐδ' ἡ ποινὴ οὐδ' ἡ ἀμοιβὴ εἰσὶ πλήρεις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συμπληροῦται ἐν τῇ αἰωνιότητι, θὰ ἦτο παράλογον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ψυχὴ ἀγνοεῖ ἐν τῇ ἀθανασίᾳ διατί παιδεύεται καὶ διατί ἀμείβεται. Δι' αὐτῶν ἄρα τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐνταῦθα πεπραγμένων. Ποία δὲ εἶναι ἡ μακαριότης ἐκείνη, ἣν μετὰ τοσαύτης ἀνυπομονησίας ἀνεμένεν ὁ Σωκράτης, καθ' ἣν στιγμήν παρεσκευάζετο δι' αὐτὸν τὸ κώνειον; Αὐτὴ ἐκείνη, περὶ ἧς ἐδαιμόνιος ἀνὴρ λέγει· «εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἶσεσθαι, ἀπαλλαγτέον τοῦ σώματος, καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ τότε, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἔσται οὐ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαρμὸν ἔραστοι εἶναι, φρονήσεως, ἐπειδὴν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, ζῶσι δὲ οὐ. Εἰ γὰρ μὴ οἶόν τε μετὰ τοῦ σώματος μὴδὲν καθαρὸν γινῶναι, δυσὶν ἕτερον ἢ οὐδαμοῦ ἐστι κτήσασθαι τοῦ εἶδέναι ἢ τελευτήτασι· τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὐ-

τὴν ἔσεται ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώματος, πρότερον δ' οὐ. »

Ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον σώζει αὐτὰς ἐκείνας τὰς δυνάμεις, δι' ὧν ἐκδηλοῦται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ ἀθάνατος αὐτῆς φύσις, ἥτοι τὴν βούλησιν, τὴν διάνοιαν, τὴν εὐαισθησίαν, σώζει τὸν αὐτὸν ἔρωτα, τοῦ κλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἀληθοῦς. Ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καλοῦ τὸ ὁποῖον δὲν δεσμεύεται περὶ τὴν ἔμφασιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ὕλης, τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ μὴ διαταραττομένου ὑπὸ γήινων περισπασμῶν, τοῦ ἀληθοῦς τοῦ μὴ σκοτιζομένου ὑπὸ τῆς ἀσθενοῦς καὶ θνητῆς φύσεως, θέλομεν ἀπολαμβάνει τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης, ἧς ἀμυδρὰν ἔννοιαν παρέχουσιν ἡμῖν αἱ ἱεραὶ, ἀλλὰ καὶ σπάνιαι στιγμαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συγκινήσεων τῶν διεγειρομένων ὑπὸ τῆς ἀρετῆς, τῆς θυσίας, τῆς ἐπιστήμης. Ἄν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ συγκινοῦμεθα βαθύτατα ἐπὶ τῇ θεᾷ ὡραίας εἰκόνας ἢ ὡραίου ἀγάλματος, ὅποιαν ἄρα γε συγκίνησιν θέλει αἰσθανθῆ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀπαντῶσα τὸ εἰλικρινὲς ἠθικὸν κάλλος, οὔτινος σύμβολον εἶναι τὸ ὕλικόν; Ἄν πάσας τὰς ἀηθίας τῆς ζωῆς, ἂν κάσας τὰς ταλαιπωρίας μακρᾶς μελέτης ἐξαγοράζῃ ἢ ἀνακάλυψις καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀληθείας διὰ μακαριωτάτης ἐνδομύχου ἀμοιβῆς, ὅποια ἄρα γε ἔσεται ἡ εὐδαιμονία τῆς ψυχῆς, παρακαθημένης εἰς τὴν πλησίφωτον ἔστιαν τῆς ἀληθείας; ἡ καρδία ἡμῶν ἥτις ἠγάπησεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐθραυστα ὄντα, θέλει ἀπαρσθῆ τὸ τελειότατον

τῶν ὄντων καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν τὸ περιπλανηθὲν εἰς ματαίους ἀγῶνας πρὸς εὐρεσιν τῆς ἀληθείας ἐπὶ γῆς, ἐκεῖ θέλει περιαιχασθῆ ὑπὸ τῆς ἀμέσου τοῦ Θεοῦ θεωρίας. Καρδία καὶ νοῦς εὐρόντα ἐπὶ τέλους τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἣν ὀνειροπολοῦσιν ἐνταῦθα, θέλουσιν ἀπολαμβάνει τῆς ὑπερτάτης καὶ ἀγιωτάτης ἡδονῆς πλησίον τῆς ἀπολύτου τελειότητος, ἥτις εἶναι τὸ ἀληθές, τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν, ἥτοι ἡ τριπλῆ εἰκὼν τοῦ αὐτοῦ ἰδεώδους, πρὸς ὃ τείνουσι τὸ πνεῦμα, ἡ βούλησις καὶ ἡ καρδία ἡμῶν.

Δ. Παπαρηγόπουλος

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΕΠΙΓΑΜΒΡΙΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩΝ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 741 ἔτους μ. Χ. μέχρι τοῦ 775 Κωνσταντῖνος ὁ Ε', ὁ ἐπιλεγόμενος Κοπρώνυμος, υἱὸς Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ἀμειλίχτος εἰκονομάχος, ὑπερακοντίσας κατὰ τοῦτο τὸν πατέρα του. Βλέπων ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος ἐπέβουσαν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν ἀνάστατον τότε ἰταλικὴν χερσόνησον εἰς τὴν προτέραν ὑποταγὴν, ἐπενόησε νὰ κατορθώσῃ τὸ σκοπούμενον διὰ συμμάχων καὶ ἐπιγαμβρίας, ἥτοι νυμφεύων τὸν υἱὸν του Λέοντα μετὰ Γυσίλλης θυγατρὸς τοῦ Πεπίνου, βασιλέως τῶν Γάλλων, καλουμέ-

νων τότε Φράγκων. Διαπρεσβεύσας λοιπὸν τινὰς τῶν σοφωτέρων τῆς Ἑλλάδος Ἐπισκόπων, οἱ μὲν λέγουσι πρὸς τὸν Πεπίνον αὐτὸν, οἱ δὲ πρὸς Κάρολον καὶ Καρολομάνον, υἱοὺς καὶ διαδόχους τοῦ Πεπίνου, κατὰ τὸ ἔτος 769, ἐζήτησε τῆς παρθένου τὴν δεξιάν, εἰς δὲ προῖκα αὐτῆς μόνην τὴν συνεργίαν τῶν δύο Ῥηγῶν ἐν τῇ τακτοποιήσει τῶν ἐν Ἰταλίᾳ συμφερόντων του. Οἱ πρεσβευταὶ, ἐκτός ὅτι ἐκόμενον δῶρα βασιλικὰ, ἦσαν καὶ ἐκλεγμένοι ἐκ τῶν μᾶλλον εὐγλώττων καὶ ἱερομαθῶν. Διὸ καὶ ἄξιος ἀφηγήσεως εἶναι ὁ λόγος, ὃν ἐξεργάνησε παρουσία τῶν ἡγεμόνων καὶ αὐλικῶν τῆς Γαλλίας ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐξ Ἑλλ. Ἐπισκόπων.

« Ἄνακτες σεβαστοί, — εἶπεν ὁ γέρον, κατὰ μαρτυρίαν τοῦ Μαιμβουργίου (Ἰστ. Εἰκονοκλ.) — οὐδεὶς ὁ μὴ σήμερον θαυμάζων τὰ τρόπαια τοῦ γένους σας κατὰ Γερμανίαν, Ἰταλίαν καὶ Ἀκουϊτανίαν, ὃ μὴ γεραίρων τὰς κατακτήσεις σας, ὧν ἡ ἐνδοξότερα τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν ἀπῆλλαξε τῆς Δοιβαρδικῆς τυραννίδος. Ἀλλὰ τοιαῦτά τινα κατορθώματα ἐργάζεται ἐκείθεν Ἐβρώπης καὶ ὁ ἡμέτερος κύριος, τροπούμενος τοὺς Σ. . . καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν κρείττονα ποιῶν καθ' ἑκάστην. Ἐπιτροπήν δ' ἔχομεν παρὰ τοῦ σεβαστοῦ τούτου βασιλέως ἡμῶν, τὴν ἀνακαινισθεῖσαν καὶ ὁσημέραι βελτιουμένην πολιτείαν του αὐτὴν νὰ προσφέρωμεν τῇ ἀδελφῇ Ἰμῶν, ἵεάν στέρξετε νὰ συζεύξετε αὐτὴν εἰς γάμον μετὰ τοῦ βασιλό-

παιδος καὶ αὐθέντου ἡμῶν Λέοντος, ὃν ὁ πατὴρ Αὐγουστον ἐκήρυξεν ἡδῆ. Ἐπιγαμβρία τοιαύτη θέλει συνάψῃ εἰς φιλίαν ἀδιάρρηκτον τὰς δύο κραταιοτάτας ἡγεμονίας τῆς οἰκουμένης. Θεοῦ δ' εὐδοκοῦντος, ὃ ἐξ αὐτῆς γεννηθησόμενος βασιλεὺς θέλει ἀποθῆ ὠφέλιμος πρὸς ἀμφοτέρὰ τὰ μέρη διότι, κληρονομῶν μὲν τὴν ἀνδρίαν τῶν ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς προγόνων του, θέλει ἀποσκορακίσει τοὺς Ἄ. . . ἀπὸ πάσης Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας κατέχων δὲ ἐν εἰρήνῃ τὴν Πεντάπολιν, θέλει μείνει αἰώνιος τῶν Φράγκων ἐπίμαχος. Νομίζομεν, ὅτι πρόσκομμα τῇ ἐπιγαμίᾳ οὐκ ἀποθήσεται ἡ παρ' ἡμῖν γενομένη ἐκκλησιαστικὴ μεταρρύθμισις. Γινώσκομεν ὅτι κακόβουλοί τινες καὶ κακόδοξοὶ ἔσπευσαν ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς νὰ στηλιτεύσωσι καθ' ὅλην τὴν Δύσιν ὡς ἀσεβεῖς καὶ αἰρετικούς, διότι κατεβάλομεν τὴν εἰδωλολατρείαν, ἣν Κύριος ὁ Θεὸς ἀπηγόρευσεν ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ. ἂν ὅμως ἔπρεπεν ἡ βία πρὸς καταστολὴν τοιαύτης ἀντιχριστιανικῆς καταχρήσεως, οὐχ ἤττον ὁ εὐσεβέστατος ἡμῶν αὐτοκράτωρ, τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τῶν δύο Θεοδοσίων, τοῦ Μαρριανοῦ, τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ τοῦ Πωγωνάτου ἀκολουθήσας, συνεκάλεσε καὶ αὐτόστην Ζ'. οἰκουμένην Σύνοδον, ἐν ἣ παρήσαν 338 σοφώτεροι καὶ φρονιμώτεροι τῆς Αὐτοκρατορίας Ἐπίσκοποι, καθ' ἣν πάντες μιᾶ φωνῇ καὶ μιᾶ καρδίᾳ κατεδίκασαν τὴν ὀλεθριωτάτην τῶν αἱρέσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ καθ' ἡμᾶς σεβόμεθα καὶ θέλομεν πάντοτε τὸ θεσπέσιον κῦρος τῆς ἀγιωτάτης ταύτης· Συνόδου, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς ἐξ προηγουμένης δοξάζομεν· ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Πάπαν αὐτοὶ οἱ συκοφαντοῦντες καὶ διαβάλλοντες ἡμᾶς, ἀνάξιοι ὄντες ἔνεκεν ἀμαθείας, τῆς Εὐαγγελικῆς τιμῆς, καὶ ἐπομένως τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος οὐτ' ἐννοοῦσιν ἡμᾶς, οὔτε θέλουσι νὰ μᾶς ἐννοήσωσιν. Διὰ τοῦτο πρόθυμοι ἐσμὲν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰλικρινῶς τε καὶ ἀπροκαλύπτως νὰ ἐκθέσωμεν εἰς ἐπήκοον γάλλων Ἐπισκόπων, εἰς τοῦτο παρ' Ἑμῶν ἐπιτετραμμένων· τοῦτο θ' ὅπως, ἀνακτες σεβαστοί, πεισθῆτε οἷα παραλόγως καθ' ὑμῶν οἱ κάπηλοι μαρτυροῦσι, τὴν ὑμετέραν εὐπιστίαν δολιευόμενοι. Ἐντεῦθεν θέλει μάθει ἡ Γαλλία ὅλη, ὅτι ἐπιβούλως οἱ περὶ τὸν Πάπαν κατηγοροῦσιν ἡμᾶς ἐπὶ αἰρέσει καὶ σχίσματι· ὅτι, ἀπεναντίας, ἡ διαφορὰ τῶν οὐσιωδестέρων δογμάτων τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀπὸ Ῥώμης εἰς Δύσιν ἐξεφοίτησε. Τότε δὲ τῶν Γραικῶν καὶ τῶν Φράγκων, εἰς μίαν πίστιν ἐνωθέντων, οὐδὲν σκάνδαλον ταραξεί· πλέον τὴν συμμαχίαν τῶν δύο ἐθνῶν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς λοιπῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ πρότασις τῶν Βυζαντινῶν, ὡς φαίνεται, δὲν ἀπῆρασε τοῖς Φράγκοις· δυστυχῶς ὁμως δὲν ἐτηρήθη ἡ προσήκουσα ἐχεμυθία· διότι ὁ Πάπας, ἐμβατεύσας εἰς τὸ μυστήριον, τοσοῦτον ἐνήργησεν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῆς Βέρτης,

χήρας τοῦ Πεπίνου, καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς μνηστῆς καταδείξας τὴν θανάσιμον ἀμαρτίαν τοῦ συνδιασθῆναι πρὸς γόνον πατρός, καὶ πάππου ἀσεβῶν πρὸς βασιλόπαιδα συμπρωρισμένην ἀναποφεύκτως εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, ὥστε παρενέβαλε προσκόμματα ὡς καὶ ζιζάνιον οἰκιακόν. Καὶ τὸ μὲν τῆς ἐπιγαμίας θέμα, ὡς ἐκ τούτου ἀνεβλήθη· ἡ δὲ τῶν διαπραγματεύσεων διακοπή, ἐπέφερε καὶ τὴν ἀποτυχίαν. Διότι θανόντος μετ' ὀλίγον τοῦ Καρολομάνου, ὁ Κάρολος εἰς ἄλλας τραπεῖς ἀσχολίας σπουδαίας, ἡ καὶ τὴν γνώμην μεταβαλὼν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ἀνεκαίνισε τὴν ὑπόθεσιν. Τοῦ δὲ Λέοντος νυμφευθέντος ἀκολούθως εἰς ἑλληνίδα, διελύθη παντάπασιν τὸ σχέδιον συνεπειᾶ τοῦ ὁποίου ἤθελον συμφιλιωθῆ, Δύσις καὶ Ἀνατολή· σχέδιον μέγα καὶ πολὺ, ἔπερ, ἂν ἠυδοκίμει, Κύριος εἶδε τῶν ἀκαταλογίστων περιτροπῶν ἤθελεν εἶσθαι πρόξενον ἐν τῇ ἐπομένῃ οἰκονομίᾳ τῆς Εὐρώπης! — (ἐκ τῶν Βυζ. Μελετῶν Σ. Ζαμπελίου.)

ΟΤΙ ΟΥΔΕΝ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ ΕΠΙ ΓΗΣ.

Οὐδὲν ἐν τῇ γῇ ἀναλλοιώτων. Ὁ μέγας τῆς φύσεως νόμος εἶναι ἡ ἀδιάλειπτος μεταβολή.

Ἀπὸ τοῦ λεπτοτάτου ἀερίου τὸ ὁποῖον δὲν δύναται οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν νὰ διακρί-

νωσι, μέχρι τῆς πέτρας ἥτις χρησιμεύει ὡς θεμέλιον τῶν οἰκοδομῶν τῶν οἰκιῶν ἡμῶν, ὅλα σαλεύονται, ὅλα ἀδιακόπως μεταμορφοῦνται. Ἀπὸ τοῦ ἀθεωρήτου μορίου τῆς ὕλης μέχρι τοῦ γιγαντώδους ἄστρου καὶ τῶν συστημάτων τῶν κόσμων, τὰ πάντα ὑποδεικνύουσι σάλον τινὰ διηνεκῆ. Καὶ εἶναι μὲν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ὀρατὴ ἢ ταχέια ἢ ἀλλοίωσις αὐτῆ, ἀλλ' εἴτε οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν δύναται νὰ τὴν διακρίνωσιν, εἴτε ὄχι, πάντοτε ὑπάρχει· πάντοτε παρευρισκόμεθα ὡς εἰς τινα ἀνάπαλσιν τῆς ὕλης. Τὸ ζῶον καὶ τὸ φυτὸν γεννῶνται, ἀναπτύσσονται, ἔπειτα φθίνουσι καὶ τελεωθῶσι. Τὰ στοιχεῖα ἀτίνα συνέτεινον πρὸς σχηματισμὸν καὶ ἀναπτύξιν αὐτῶν, ἀνεκαίνισθησαν ἀδιαλείπτως. Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὴν λειτουργίαν αὐτῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ ὅπου εἰσεχώρησαν, ἐξώστησαν ἐξ αὐτοῦ ἵνα ἀντικατασταθῶσιν ὑπ' ἄλλων. Εἰς μίαν τινὰ ὠρισμένην στιγμήν ἐξῆλθον τῆς τρίβου, ὡς οὕτως εἶπεῖν, ἥτις εἶχε χαραχθῆ εἰς αὐτά, καὶ συνῆψαν νέας συγγενείας. Τὸ ὄν διεδέχθη σύνολόν τι ὅπως διάφορον οὕτω τὴν συγκέντρωσιν τῶν δυνάμεων διαδέχεται ἡ ἀναρχία, τὴν ἀναρχίαν ἢ κτίσις νέων συγῶλων, ἅτινα πάλιν εἶναι προωρισμένα νὰ ἐξαλειφθῶσι καὶ αὐτά. Ὡστε καὶ τὸ ἀπλούστατον τῶν μορίων τῆς ὕλης, καὶ τὸ ὄν ἦται τὸ σύνολον, ὑπόκεινται ἐπίσης εἰς μεταβολὴν καὶ ἀλλοίωσιν.

Ἐκ τῆς ἱστορίας διδασκόμεθα ὅτι οἱ

λαοὶ εἶναι μεγάλα σύνολα, γεννώμενα μεγαλυνόμενα καὶ ἀποθνήσκοντα καθὼς τὰ ἄτομα, ἵνα συγγωνευθῶσιν εἰς ἄλλα μεγάλα σύνολα.

Καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ζώου ἢ τοῦ φυτοῦ ὑπόκειται εἰς ἀλλοίωσεις.

Μήπως δὲ ἡ πέτρα διατελῆ ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ἔχει τὸ προνόμιον τοῦ ἀναλλοιώτου; Ἀλλὰ μὴ, δὲν βλέπομεν τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς ὑποκειμένην εἰς τὴν ἐπίδρασιν πάσης ἐξωτερικῆς αἰτίας, ἢ μήπως αἱ μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας δὲν ἐπιδρῶσι βαθύτατα καὶ εἰς τὸν ὄγκον τοῦτον, ὅσ- τις φαίνεται ἡμῖν ὡς ἀναλλοιώτος;

Ἡ ὄρασις ἡμῶν ἔχει ὄρια στενά. Οὔτε τὸ ἀπείρως μέγα δύναται νὰ διακρίνη, οὔτε τὸ ἀπείρως μικρόν. Οὔτε τὸ λίαν ταχύ, οὔτε τὸ λίαν βραδύ. Τροχὸς στρεφόμενος τάχιστα φαίνεται εἰς τὴν ὄρασιν ἡμῶν ὡς ἀκίνητος· καὶ πάλιν, ὁ αὐτὸς τροχὸς στρεφόμενος βραδύτατα, φαίνεται ὡς ἀκίνητος εἰς τὴν ὄρασιν ἡμῶν.

Ὁ ἀὴρ συντίθεται ἐκ πλείστων στοιχείων· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ἀζώτου καὶ ὀξυγόνου. Ὁ ὕδατινος ἀτμός, τὸ ἀνθρακικόν ὀξύ, καὶ ἐν γένει αἱ ἀναθυμιάσεις τὰς ὁποίας ἡ γῆ ἀναδίδει εἰς τὴν αἰθέρα, προστίθεται εἰς τὰ πρῶτα δύο ἀέρια. Καὶ τὸ μὲν ὀξυγόνο ἀναπνέεται ὑπὸ τῶν ζώων, ἀναδιδόντων ἀντ' αὐτοῦ ἀνθρακικόν ὀξύ· ἀναπνέεται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν φύλλων τῶν φυτῶν διὰ νυκτός, ἀντικαθιστώμενον ὑπὸ ἀνθρακικοῦ ὀξέως. Ὁμοίον τι παρὰ

γεται καὶ ἐκ τῆς πυρακτώσεως τῶν σωμάτων. Τὰ δὲ πράσινα τῶν φύλλων τῶν πράττουσιν ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἡμέρας λειτουργίαν ἀντίθετον.

Ὁ ἀτμός τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον οἱ ἀέρες ἀντλοῦσιν ἀπὸ τῶν μεγάλων ὠκεανείων δεξαμενῶν, κυμαίνεται ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν εἰς νεφέλας, καὶ διαχύνεται ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς γῆς εἰς ὠφελίμους βροχάς· πάλιν ὁμοῦ κατέρχεται εἰς χειμάρρους καὶ ποταμούς πρὸς τὸν ἀρχικὸν τόπον του, διὰ νὰ μεταβληθῆ ἐκ νέου εἰς ἀτμούς καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν κύκλον τῶν μεταμορφώσεών του.

Διόρησις τις γινομένη εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν μεταξὺ πολλῶν αἰτιῶν ἀλλοιώσεως, ἀποκαθιστᾷ ἐπαισθητῶς ὁμοειδὲς τὸ σύνθεμα τοῦ ἀέρος· ἡ ἀδιάκοπος τάλαντευσις αὕτη τὸν συγκιρνεῖ.

Τὸ νέφος τὸ προσκολλώμενον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ εἶναι ἡ καθέδρα ταχίστης κινήσεως τοῦ ἀέρος. Αἱ κύστιγες, ἐξ ὧν συνίσταται σχηματίζονται διὰ τῆς συρροῆς ὑγροῦ τινος καὶ θερμοῦ ἀέρος, τὸν ὁποῖον προσέψαυσεν ἀὴρ ψυχρότερος. Ἀφαρπάζει τὰς κύστιγας ταύτας ὁ ἀνεμος, καὶ οὕτω διαλύονται ἐντὸς ξηροτέρου ἀέρος. Ἀνασχηματίζόμεναι ἀδιακόπως καὶ πάραυτα ἐξαλειφόμεναι, παρίστανται ὡς ἀκίνητον νέφος. Αἱ ἀλλοιώσεις εἶναι συνεχεῖς καὶ τάχιστα, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς ὑπάρχουσιν ἀθεώρητοι. Τὸ ὅλον φαίνεται ὡς ἀναλλοίωτον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν.

Καὶ αἱ βραδεῖαι μεταβολαὶ ἐκλαμβάνονται παρ' ἡμῶν ἐκ πρώτης ὄψεως ὡς ἀκίνησις.

Ὁ οὐράνιος θόλος εἶναι διεσπαρμένος ὑπὸ ἀστρῶν περιπλανωμένων, ὀνομαζομένων πλανητῶν, καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀστρῶν ἀπλανῶν ἢ ἀστέρων. Οἱ ἀπλανεῖς οὗτοι φαίνονται κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν στρεφόμενοι γύρω στιγμῆς τινος κειμένης πλησίον τοῦ πολικοῦ ἀστέρος. Ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ κέντρον τῆς περιφερείας φαίνεται ὡς σταθερόν· ἀλλ' ἐκ μακρᾶς καὶ λεπτομεροῦς σπουδῆς τῶν οὐρανίων φαινομένων ἀπεδείχθη, ὅτι καὶ αὐτὸ μετατοπίζεται. Μᾶς φαίνεται δὲ τὸ πρᾶγμα καθὼς μᾶς φαίνεται, ἐπειδὴ ἡ γῆ περιστρέφεται περίᾳξονα διερχόμενον διὰ τοῦ κέντρου αὐτῆς. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ γῆ διαγράφει καὶ μέγαν κύκλον περὶ τὸν ἥλιον· ἀλλ' οἱ ἀστέρες ἀπέχουσιν ἀφ' ἡμῶν τοσοῦτον, ὥστε, ἐπειδὴ ὁ ἄξων τῆς σφαίρας ἡμῶν μένει ἐπαισθητῶς παράλληλος πρὸς ἑαυτόν, ἐνῶ ἡ γῆ ἐκπληροῖ τὴν ἐνιαύσιον αὐτῆς περιστροφήν, βλέπομεν ἐν πάσῃ ἐποχῇ τοῦ ἐνιαυτοῦ τοὺς ἀστέρας κειμένους εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὡς ἂν ἦτο κέντρον τῆς γῆς ἀκίνητον. Ὁ σταθερὸς παράλληλισμός τοῦ γήϊνου ἄξονος εἶναι ἀπάτη τῆς ὁράσεως ἡμῶν· πράγματι ὁμοῦ ὁ ἄξων οὗτος στρέφεται περὶ γραμμὴν εὐθεῖαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκτρέπεται 4 μοιρῶν. Διαγράφει δὲ περὶ αὐτὴν κῶνον, καὶ ἐκπληροῖ περιστροφήν τελείαν ἐντὸς 20,000 ἐτῶν περίπου.

Ἀφοῦ οἱ ἀστέρες μετατοπίζονται, εἶναι τοῦλάχιστον σταθερὰ τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα; Παρατήρησον αὐτοὺς σήμερον, αὔριον, μετὰ ἐν ἔτος, μετὰ πολλὰ ἔτη· μόλις διὰ τῶν ἀκριβεστάτων ὀπτικῶν ἐργαλείων διακρίνεις μεταβολὴν. Ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι λεπτοτάτη ἀλλ' ὅπως δῆποτε μεταβολὴ γίνεται. Σύμπαν τὸ ἡλιακὸν σύστημα μεταφέρεται ἐν τῷ ἀχανεῖ διαστήματι, πλησιάζον πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους· ἀλλ' ἀπαιτοῦνται αἰῶνες παρατηρήσεως ἵνα ἴδῃ τις μεταβολὴν εἰς τὰς θέσεις τὰς ὁποίας κατέχουσιν οἱ ἀστέρες σχετικῶς πρὸς ἀλλήλους· ζῆσε λοιπὸν ἵνα ἴδῃς αὐτοὺς ὅλους πάλιν ἀπομακρυνόμενους τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ φυσικὸν λόγον τῆς ἐξ ἀπόπτου ὁράσεως!

Καθ' ἐκάστην ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἄνωθεν τοῦ ὀρίζοντος καὶ δύνει εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ, ἵνα διαγράψῃ τὴν αὐτὴν γραμμὴν τὴν ἐπιούσαν. Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας διαδέχεται ἰτακτικῶς ἡ δρόσος τῆς νυκτός. Κατὰ πᾶν ἔτος οἱ πᾶνοι ἀναλύονται ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν πνοὴν τοῦ ἀέρος· ἐν τῷ θέρει ὠριμάζουσι κατὰ πᾶν ἔτος αἱ καρποὶ τῆς γῆς· ἐν τῷ φθινοπώρῳ, αἱ ὀμίχλαι καὶ αἱ θύελλαι γυμνοῦσι τὰ δένδρα τοῦ πρασίνου στολισμοῦ τῶν· ὁ χειμὼν ἐπερχόμενος, ταῦτα μὲν κατακοσμεῖ διὰ στεφάνων κρυσταλοειδῶν, εἰς τὰ βόρεια κλίματα, παραλύει δὲ τοὺς χειμάρρους οἵτινες ἀπὸ τῶν βραχιδῶν καταρρέουσιν εἰς τὰς πεδιάδας. Καὶ εἰς

ταῦτα λοιπὸν μεταβολὴ συνεχῆς καὶ ἀδιάλειπτος.

Ἐσχάτως συνέλαβον οἱ φυσιολόγοι ὑποψίαν, ὅτι καὶ τὸ κλίμα ὑφίσταται εἰς πᾶσαν θέσιν τῆς γῆς βραδεῖαν μεταβολὴν· παντοίων εἰδῶν λείψανα κεχωσμένα ἐντὸς τοῦ γήϊνου φλοιοῦ μαρτυροῦσιν ἀναντιρρήτως, ὅτι ἡ θερμοκρασία τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ὑπῆρχε ποτε διαμεμερισμένη ἐπ' αὐτοῦ ἄλλως ἢ ὡς τὴν βλέπομεν σήμερον.

Τὸ ἐξώτατον τῆς γῆς στρώμα ὑπέστη πολλὰς ἀλλοιώσεις· Ἄρα γε τὸ ἐνδοτάτον, ὁ πυρὴν αὐτῆς, ἔμεινε πάντοτε ἀναλλοίωτον;

Καὶ πῶς νὰ μείνῃ ἀναλλοίωτον, ἀφοῦ ψυχραίνεται, ἀφοῦ ἡ θερμοκρασία ἐλαττοῦται ἐπὶ τοῦ ἐλαφροῦ περιελήματός του, ἀδιακόπως παχυνόμενου ἐνδοθεν; Τοῦ πυρῆνος τῆς γῆς αἱ συσπάσεις προξενοῦσι ρυτίδας εἰς τὸ περιεῖλημά του ὅπου οἱ πόδες ἡμῶν πατοῦν· ἐπομένως δὲ, ἐξ αὐτῶν τῶν συσπάσεων, ποῦ μὲν ἀναδίδονται ὄροι, ποῦ δὲ ἡπειροί, ποῦ δὲ κοιλάδες καὶ βάθη, μεταβολαὶ αὗται καὶ ἀλλοιώσεις τοσοῦτον βραδεῖαι, ὥστε αἰῶνες μόλις ἀρκοῦσιν ὅπως γίνῃ ὁ ἄνθρωπος μάρτυς αὐτῶν· καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς πάροδος εἶναι βραχυτάτη οὐδέποτε ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος καθίσταται αὐτόπτης τῶν μεγάλων ἀνατροπῶν, ὧν βλέπομεν τὰ ψηλαφητὰ ἔχνη.

Τί μόνον συλλαμβάνει ἡ ὄρασις ἡ

μῶν, τὰς μεταβολὰς ὅσαι συμβαίνοσι μετὰ μετρίου τινὸς τάχους, καὶ τῶν ὁποίων τὰς διαφόρους φάσεις ἡ ἡμετέρα μνήμη δύναται συγχρόνως νὰ συγκρίνη. (Μύρια "Οσα.)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος εἰς Ῥωσίαν, ἤτοι πρὸ τοῦ 1812, ἀφίχθη εἰς Πετρούπολιν γάλλος τις βιολιστὴς ἐπιτήδειος, ὁ κ. Β. ὡς ἀρχηγὸς τῆς ὀρχήστρας τοῦ ἐκεῖ γαλλικοῦ θεάτρου. Γενόμενος δὲ οὕτω γνωστὸς ἐν τῇ Ῥωσικῇ κοινῶνι τῆς πρωτεύουσας ταύτης, ἐκαλεῖτο συνεχῶς εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐκεῖ μεγιστάνων, ὡς καὶ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν Αὐλὴν, συνθέτων συγχρόνως νέους ἤχους τοὺς ὁποίους ἀπέστειλε καὶ εἰς τοὺς ἐν Παρισίοις φίλους του. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐκείνον καιρὸν, εὕρισκετο μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ῥωσικοῦ ταχυδρομείου μέγας τις μελομανὴς ὀνόματι Μ., ὅστις ἀκούσας τὴν φήμην τῶν μελωδιῶν τοῦ Β. περιεζήτει αὐτάς. Βλέπων δὲ ὅτι ὁ γάλλος μουσικὸς ἔδιδε συνεχῶς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον φακέλους περιέχοντας συνθέματά του, καὶ ὑπὸ περιεργείας

ὄλως τεχνικῆς κινούμενος, μίαν τῶν ἡμερῶν μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸν πειρασμὸν, ἤνοιξε τὸν φάκελλον ὃν εἶχε διαπιστευθῆ ὁ Β. εἰς χεῖράς του. Παρατηρεῖ ἦσαν τῶντι μουσικὰ γράμματα· ἀλλὰ μουσουργούμενα οὐδὲν ἀπετέλουν καταληπτὸν μέλος. "Εντρομος διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἀναφέρει τὴν πρᾶξιν του εἰς τὸν ἀνώτερόν του ἐν τῷ ταχυδρομείῳ· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του, ἤκουσε μάλιστα ἐπιπλήξεις ὅτι ἤνοιξε τὸν φάκελλον τοῦτον, καὶ διετάχθη νὰ ἐκπέμψῃ αὐτὸν κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν.

Ὁ Μ. ἔπραξε κατὰ τὴν ἀνωτέραν διαταγὴν· ἀλλ' ὁ Β. ἐξηκολούθει στέλλων ὅσημέραι περισσοτέραν μουσικὴν γραπτὴν εἰς Παρισίους· τόσον ὥστε ὁ Μ. ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξῃ καὶ ἄλλον φάκελλον, ὅπου πάλιν ἡ μουσικὴ τὴν ὁποίαν εὔρεν ἦτο ἀκατανόητος. Τώρα δὲ κατηυθύνθη εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων, ὅστις κατάρθωσε διὰ πολλῆς μελέτης ν' ἀκαλύψῃ, ὅτι τὰ μουσικῶν χαρακτήρων ὅψιν ἔχοντα γράμματα ταῦτα ἦσαν στενογραφημένη ἀνταπόκρισις μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας Ταλλεϋράνδου, οὗτινος ὁ Β. ὑπῆρχε κατὰσκοπος.

Τὸ πρᾶγμα ἦλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. καὶ κατ' αὐτὴν δ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδίδετο ἐν τῇ Αὐλῇ χορὸς. Μετὰ τὸ πέρασ ὀρχήσεώς τινος, ὁ αὐτοκράτωρ προσέρχεται πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας, ὅσ-

τις ἦτο ὁ Β., βάλλει ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου του τοὺς ἐν λόγῳ μουσικούς του χαρακτῆρας, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ μουσουργήσῃ αὐτούς. Ὁ Β. ἰδὼν καὶ γνωρίσας τὰ σημεῖά του, ὡχρίᾳ, καὶ ἐν τῷ φόβῳ του πίπτει ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ τοξάριον τοῦ βιολίου, καὶ συντρίβεται χαμαί. Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν λέγει τίποτε· μόνον ἐμειδίασε πρὸς τὸν κατὰσκοπον καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὁ πρίγκηψ Βολκόνσκη ἐπάνελαβε τὴν μουσικὴν ἐκείνην, ὃ δὲ χορὸς ἐξηκολούθησε διευθύνοντος τὴν ὀρχήστραν πάλιν τοῦ Β. ἀλλὰ λήξαντος τοῦ χοροῦ ὁ Β. ἐκρατήθη καὶ ἤχθη εἰς τὸ φρούριον τῆς Πετρούπολεως. "Αγνωστον εἶναι πόσον καιρὸν διέτριψεν ἐκεῖ καθειργμένος· ἀλλὰ λέγεται ὡς βέβαιον ὅτι ἤρχετο εἰς συνεχεῖς συνδιαλέξεις μετὰ τοῦ πρίγκηπος Βολκόνσκη, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ὀποίου ἐξηκολούθησε τὴν μετὰ τοῦ Ταλλεϋράνδου ἐπιστολογραφίαν, μέχρις οὗ ἐνόησε τέλος καὶ οὗτος ὅτι ἐφενακίζετο. Μὴ δυνάμενος δὲ πλέον ὁ Β. νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλίαν, διέμεινεν ὀριστικῶς εἰς Πετρούπολιν, ὅπου κατοικεῖ ἡ οἰκογένειά του μέχρι σήμερον.

Ἡ ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΦΙΛΙΑ.

Ὁ φιλόσοφος Καλλισθένης, ἀκολουθήσας τὸν μέγαν Ἀλεξάνδρον εἰς τὰς κατακτήσεις κατηγορήθη ὡς προδότης πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις κατεδίκασεν αὐτὸν νὰ κατακλεισθῆ εἰς σιδηροῦν κλωβίον καὶ ν' ἀ-

ποθάνῃ ἐκεῖ. Ὁ Αυσίμαχος εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ φίλος τοῦ Καλλισθένους, οὐδόλως ἐπαύσατο πορευόμενος πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. Ὁ φιλόσοφος ἐκείνος, ἀφ' οὗ εὐχαρίστησε τὸν Αυσίμαχον διὰ τὴν γενναίαν ἐκείνην φροντίδα, παρεκάλεσε νὰ διακώψῃ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεις αὐτοῦ εἰπὼν «Ἄφες με νὰ ὑποφέρω μόνος τὰς δυστυχίας μου· διότι δύνασαι νὰ καταστήσῃς αὐτάς σκληροτέρας, ἐὰν ἐκτεθῆς καὶ σὺ εἰς κίνδυνον, συμμεριζόμενος ταύτας» — «Θέλω σὲ θλέπει καθ' ἐκάστην, ἀπεκρίθη ὁ Αυσίμαχος· διότι, ἐὰν ὁ βασιλεὺς σὲ ἴδῃ ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων, δὲν θέλει πλέον ἔχει τύψιν συνειδήσεως, καὶ θέλει σὲ νομίσαι πραγματικῶς ἔνοχον. "Οχι! ὁ φόβος μὴ περιπέσω εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ δὲν θέλει μὲ κάμει νὰ ἐγκαταλείψω φίλον δυστυχῆ.»

ΟΛΙΓΑΣ ΛΕΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΜΟΓΕΝΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ.

«Φοβοῦ τὰς διαβολὰς κὰρ ψευδεῖς ὄσιν» ἔλεγεν ὁ σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος ῥήτωρ Ἰσοκράτης, «Τὰ κακὰ τὰ ὁποῖα προξενοῦσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αἱ παρενοήσεις δὲν προξενεῖ οὔτε αὐτὴ ἡ κακία καὶ πονηρία» ἔλεγεν ὡσαύτως ὁ ὑψιπέτης τῆς σοφῆς Γερμανίας ποιητῆς Γκαίτε. Τῶν δύο τούτων σοφῶν λογίων τὴν ἀλήθειαν πανταχοῦ τοῦ βίου

μου ἀνεγνώρισα. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐπιθυμῶν νὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν τῶν δύο τούτων σοφῶν κρίνω φρόνιμον καὶ ἀναγκαῖον ἅμα ὅπως προλάβω τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς διαβολῆς καὶ τῶν παρενοήσεων, νὰ χαράξω ὀλίγας λέξεις πρὸς τὴν ὁμογενῆ κοινότητα διὰ μικρὰν ὑπηρεσίαν ἢν προσήνεγκα τὸ παρελθὸν σχολικὸν ἔτος πρὸς τὰ σχολεῖα τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ὅτε ἔνεκα λόγων οἰκονομικῶν εἶχον ὀριστικῶς ἀποφασίσει νὰ διαμείνω ἐνταῦθα δὲν γνωρίζω πῶς μοὶ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἀπευθύνω μίαν πρότασιν πρὸς τὴν ἐφορίαν τῶν σχολείων ὅπως ἀμισθεὶ ἀναλάβω τὴν διδασκαλίαν τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ δηλῶν συνάμα ὅτι δύναμαι πρὸς τοῦτο νὰ διαθέσω μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην. Ἀνωτέρω ἔγραψα ὅτι δὲν γνωρίζω πῶς μοὶ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα αὕτη ἐν τούτοις ἀλλήθες εἶναι ὅτι ἠσθανόμην πρὸς τὴν σχολὴν, ὅπου ἐπὶ δεκαπενταετίαν σχεδὸν ἐμαθήτευσα δωρεὰν μίαν ὑποχρέωσιν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ἐσκέφθην ὅτι δύναμαι νὰ ἀνταποδώσω κάλλιστα ἀναλαμβάνων ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τὴν διδασκαλίαν μαθημάτων τινος, ἐξέλεξα δὲ τὴν ἱστορίαν ὡς τοιοῦτον μάθημα, ὅπως συστηματοποιήσω καὶ τὰς κατ' ἰδίαν μελέτας μου· ἀλλὰ πὰρὰ προσδοκίαν ἡ αἰτήσις μου δὲν ἔτυχε τῆς ἀποδοχῆς, ἥς ἠλπίζον καὶ περὶ τῆς δὲν ἔτρεφον τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν· κατ' ἀρχὰς μὲν ἐλέγχθη ὅτι ἡ προσφορά

μου αὕτη εἶναι περιττή, ὡς συμπληρωθέντος τοῦ προσωπικοῦ τῶν διδασκάλων, εἴτα φαίνεται ὅτι ἐσυζητήθη τὸ πρᾶγμα καὶ καθυπεβλήθη ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν καὶ ἑτέρων προσώπων καὶ τέλος μετὰ δέκα ἀπὸ τῆς αἰτήσεώς μου ἡμέρας μοὶ ἐστάλη ἀπάντησις ὅτι γίνεται παραδεκτὴ ἡ αἰτήσις μου ἀνατιθεμένων μοι συνάμα τῶν μαθηματικῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως, ὡς συμπλήρωμα φαίνεται τῆς ἀποδοχῆς· οὕτω ἡ ἐξάωρος καθ' ἑβδομάδα διδασκαλία ἀνέρχεται εἰς ἐνάωρον, διδάσκοντος αὐτοῦ τοῦ διευθυντοῦ ἐπὶ πέντε ὥρας καθ' ἡμέραν· ἐκ πρώτης ὥρας παρεξηγήθη τὸ πρᾶγμα, ἐλέγχθη ὅτι διὰ τῆς αἰτήσεώς μου ταύτης οὐδὲν ἄλλο ζητῶ ἢ νὰ προπαρασκευάσω διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὴν θέσιν μου ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τετραμήνον ὅλον πρὸς τῆς αἰτήσεως ταύτης διέμεινα ἐνταῦθα οὔτε κἂν λόγον περὶ τούτου ἀντήλλαξα πρὸς τὴν ἐφορίαν οὔτε τὴν ἐλαχίστην ὑπόμνησιν πρὸς αὐτὴν ἔκαμα· ὅτε ἐγένετο δεκτὴ ἡ αἰτήσις μου ὁ καιρὸς παρήλθε, τὸ πρόγραμμα συνετάχθη καὶ ὤφειλον νὰ διδάξω ὅ,τι ὑπὸ τῶν ἄλλων διδασκάλων ὠρίσθη· ἔστω καὶ τοῦτο· ἀνέλθον λοιπὸν τὴν διδασκαλίαν καὶ παρήλθεν οὕτω ἡ πρώτη ἐξαμηνία· εἰς τὰ μαθηματικὰ οἱ μαθηταὶ μου ἐκαρκινοβάτουν καὶ προσέθηκα εἰς αὐτὰ μίαν ἔτι ὥραν· ἦλθεν ὁ μᾶϊος καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐγένετο καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθην νὰ προσθέσω δύο ἔτι ὥρας καὶ οὕτω ἡ ἐβδομαδιαία μου ἐργασία ἐγένετο δωδεκάωρος· κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον

τῆς διδασκαλίας μου ἔκαμα ἀπουσίας τινὰς 6—7 τὸν ἀριθμὸν καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι ἀπουσίας ἄς καὶ ἐπὶ μισθῷ ἂν εἰργαζόμην ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ δὲν ἤθελον παραλείψει· τινὰς τούτων ἐφρόντισα νὰ ἐπανορθώσω· περὶ δύο τοιούτων κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐκλογῶν τῆς ἀντιπροσωπείας ἔγεινε λόγος καὶ τὸ πρᾶγμα ἐνόμισα ὅτι εἰς τοῦτο ἤθελε περιορισθῆ· ἀλλ' ἐθαύμασα ὅταν ἐλθὼν ἐκ τινος κωμολόγως φίλος τις μοὶ ἔλεγεν ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ πράττω, ἀφ' οὗ συχνὰ ἀπουσιάζω· τοιαῦτα ἤκουε διαδιδόμενα, ἅπερ καὶ ἐνταῦθα οὐκ ἔλειψαν λεγόμενα. ἦλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἐξετάσεων· εἰς τὰ μαθηματικὰ ἠκολούθησα σύστημάτι ἐν Ἀθήναις ἐθιζόμενον· ἐκ τῶν 70 γεωμετρ. θεωρημάτων, ἅτινα ἐδίδαξα, ἐξέλεξα 35—40 δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν· καὶ μετὰ τὰς συνήθεις ἐπαναλήψεις ταύτας ὤρισα τοῖς μαθηταῖς μου διὰ τὰς ἐξετάσεις· τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξα, καὶ εἰς τὴν Ἀλγεβραν· ἀλλὰ μετὰ τὰς ἐξετάσεις διεδόθη ὅτι εἶχον ἐνὶ ἐκάστῳ μαθητῇ ὠρισμένον τὸ μάθημα· καὶ ἡ διάδοσις αὕτη ἦτο δεινῆς ἀγραμματοσύνης καὶ παχυλῆς ἀμαθείας, μυσαρᾶς τε συκοφαντίας ἅμα ἀποκύημα· ἐν μέλος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἦτο παρὸν κατὰ τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις, ὅπερ καὶ ὤρισε τοῖς μαθηταῖς τὰ ζητήματα καὶ ἐκ τῆς ἐπιλύσεως τῶν ζητημάτων τούτων δύναται ὁ βουλόμενος νὰ κρίνῃ περὶ τῆς προόδου τῶν μαθητῶν· ἐσχάτως ἔτι ἐλέγχθη ὅτι ἡ ἐφορία ἐπιθυ-

μεῖ νὰ μὲ συμφωνήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὅτι καὶ ὅτι ἀλλ' εἰς ταῦτα δὲν ἔδωκα τὴν ἐλαχίστην προσοχήν· κρίνω δὲ καλὸν νὰ δηλώσω ἐνταῦθα ἅπαξ διὰ παντός ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ μισθῷ ἐσκέφθην νὰ διδάξω εἰς τὰ σχολεῖα τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε θέλω πράξει τοιοῦτόν τι.

Ταῦτα πάντα ἔγραψα διότι παρετήρησα πολλάκις, ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει, ὅτι ἀνθρωπόμορφα τινὰ ὄντα ταπεινὰ καὶ χαμερπῆ τὸ φρόνημα, εὐτελῆ καὶ χαμαίζηλα τὴν καρδίαν, τὰ πάντα ἐκ τῶν ἰδίων κρίνοντα ἐκ συστήματος ἐπιδιώκουσι τὴν δυσφημίαν καὶ δολοφονίαν τῶν ὑπολήψεων, καὶ τὴν διαβολὴν καὶ συκοφαντίαν ἔχοντα μόνον προσφιλεῖς ἐνασχόλημα δηλητηριάζουσι καὶ ἐπισκοτιζουσι τὴν κοινὴν γνώμην.

Ἐν Τραπεζοῦντι τῇ 16 Ἰουλίου 1882.

Ἄριστ. Ν. Ἱεροκλῆς.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ (*)

Εἰς τὸν Παναγιώτην Δ. Δελικάρην ἐφωνηθὲν ἐπὶ τῆς κηδείας αὐτοῦ τῇ 10 Ἰουλίου 1882 ἐν Κερασσοῦντι ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Βλαβάνη.

Πολλὸς ἐν ἐτούτῳ ὁ γαμπρὸς, ποῦ κεῖται στολισμένος,

(*) ἐγένετο χρῆτις καὶ λέξεων ἐν Πόντῳ ἰδιαζουσῶν.

μαυτόν, 'που τόσοσ' εν λαός ἐδῶθε συναγμένοι;
 "Α σήκου 'πάνω κύρ γαμπρέ, νά 'πάγουμε 'ς
 [τὴν νύφη.
 'που τὴν καρδιά της ἔρωτος γὰ σένα φωτιά
 [γλείφει.
 — 'Αλίμονον, διδάσκαλε, πρὸ τοῦ γαμπρὸν
 [μ' ἐκάμαν.
 καὶ με τὴν νύφην 'χάρηκα 'λίγον καιρὸν ἀν-
 [τάμην.
 — "Α Παναγῆ, δέμ 'βρέθηκα 'ς τὸν γάμο σου
 [νά ψάλω.
 κἀνὲν τραγοῦδι τῆς χαρᾶς, θά ψάλω λοιπὸν
 [ἄλλο.
 Μικράκι, μένεις ὄρφανός ἄπ' τῆς γλυκερᾶν
 [μητέρα,
 κατόπιν ἔστερήθηκες καὶ τὸν καλὸν πατέρα·
 πρωτότερα δὴδ ἀδελφοὶ κ' ὕστερ' ἀδελφάδες·
 τρεῖς πάλιν εἶδαν ταῖς πικραῖς θανατικαῖς λαμ-
 [πάδες.
 τρεῖς ἄλλαις πλέον σ' εἶχανε γλυκερᾶν παρηγο-
 [ρίαν,
 λαμπρὸν λουλούδι σ' εἶχανε, σὲ εἶχανε εὐωδίαν.
 "Αλλων αὐταῖς στολίζουσε ἄλλων ὀσπίτρατώρα·
 γὰ τῶνομα τὸ πατρικὸν λογιζόνται αὐταῖς χώρα·
 διότι μόνον τὸ παιδί τὰρσενικὸν ὁ νόμος
 ἀφίνει τῆς συνήθειας νά γείνη κληρονόμος.
 Σὺ ῥίξα λοιπὸν ἔμεινες τοῦ ὀσπιτροῦ σὺ μόνος·
 ἀπ' ὅπου θε νά ὕψωνε πολλὰ κλαδιά ὁ χρόνος.
 μὰ τὸ πικρὸν καὶ κοπτερὸν τοῦ Χάροντ' ἀξινάρι.
 ἀλίμονον ἀπέκοψε κ' ἐσὲν τὰπομεινάρι.
 Καὶ ποτε τοῦτο γίνεται; ἀφ' οὗ ὀλίγους μῆνες
 'λίγαις ἢ 'Εριφύλη σου χαρᾶς εἶδεν ἀκτίνες.
 'Η δόλια τὸμ φιλόστοργον 'στερήθηκε πατέρα,
 ἢ δόλια ἔστερήθηκε καὶ τῆς γλυκερᾶν μητέρα.
 'Η δυστυχῆς τὴν ὄρφανὰ τὴν εἶδεν ἀπὸ μί-
 [κραις,
 καὶ εἰς τὸν γάμον λάτρεψε τῆς ὄρφανῆς ταῖς
 [πικραῖς.
 "Αλλὰ τῆς εἶπ' ὁ Χάροντας « πικρότερον φυ-
 [λάττω

φαρμάκι ἀκόμα γὰ τ' ἐσὲν νά πῆς ὡς τὸμ
 [πάτο. •
 Ναὶ, 'Εριφύλη, τό 'πιες, ναὶ τό 'πιες, καυμένη
 χαρὰ κάμμία γὰ τ' ἐσὲν 'ς τὸν κόσμο πλά
 [δέμ μένει.
 'σάν τρυγονάκι, 'που γυρνᾷ 'ς τὰ δάση χωρὶς
 [ταίρι,
 καὶ ἀπαὶ κλαδί εἰσὲ κλαδί τὸ πέταγμα του φέ-
 [ρει,
 θρηνεῖ παντοῦ λυπητερά, τὸ ταίρι του ζητάει,
 ἀλίμονον τὸ κλάμμα του εἰς τὸν ἀέρα πάει.
 — Νεὰ νύφη μαύρα ρούχата θε νά φορῆς καυ-
 [μένη,
 ἀφ' οὗ ἄχ πλιά τοῦ ἡλίου σου ἢ λάμψις ἐν
 [σθημένην.
 — Δὶ ἀδελφαί σου, Παναγῆ, ἵπου περικυ-
 [κλώνουν
 κ' οἱ συγγενεῖς τὰ στήθια των καὶ 'μάγουλα
 [ματώνουν.
 'Ο γηραιὸς δὲ θεὸς σου ὁ καπετὰν 'Ηλίας,
 'που σ' ἀγαποῦσε 'σὰμ παιδί ἐξ ὅλης τῆς
 [καρδίας.
 δὲν χύνει δάκρυα, γαίματα ἀπαὶ τὰ 'μάτια
 [χύνει·
 ὁ θάνατός σου σκεπαρὰ πολὺ πικρὴν τοῦ δοίνει.
 καμπούρωσ', εὐθύς ἔγεινεν ἢ μέση του δὴδ
 [κάτλα.
 καὶ ἡ καρδιά του 'ράγιεν εἰς ἀπειρα κομμά-
 [τιστα.
 — 'Αντώνη, ἦσαν ἀδελφός, ὅχι γαμπρός, ἀ-
 [λήθεια·
 νύχτα κ' ἡμέρα σοῦ 'καὶε πίκρα πολλὴ τὰ
 [στήθια.
 "Αχ 'μέρα τὸν 'νοσήλευες καὶ νύκτ' ἀδιακόπως,
 τοῦ κάκου ὅμως ἔγεινεν ὁ πρόθυμός σου κόπος·
 σκουλήκι κατὶ τοῦ 'τραγε τὸ τρυφερὸν πλεμ-
 [μόνι,
 καὶ τό 'φαγε καὶ τό 'φαγε καὶ τώρα πλιά τε-
 [λεζώνει.

ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Θερμόμετρον μεταξύ τοῦ 22°—24°
 Ρεωμόρου.

Βαρόμετρον. Καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα
 πνεύοντος ἐλαφροῦ νοτιοδυτικοῦ ἀνέμου ἢ
 θελόνη παρέκκλινε μέχρι τοῦ 77, ἤρξα-
 το ἤδη ἐπανακάμπτουσα.

Σήμερον δεικνύει 76,04 πρόμηνύεται
 δὲ καιρὸς συννεφώδης μετὰ βροχῆς καὶ ἀ-
 νέμου, ὅστις ἐξακολουθήσει καὶ αὔριον.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐν Πλατάνοις σχο-
 λείων, τοῦ τε ἑλληνικοῦ καὶ τῶν δύο δη-
 μοτικῶν σχολῶν, ἔσθα μετὰ τῆς Α. Παν-
 ιερότητος εἶχε παραστῆ καὶ ὁ διευθυ-
 τῆς τοῦ Φροντιστηρίου κ. 'Ι. Κ. Βεργά-
 δης, ὑπῆρξαν, καθ' ἃ πληροφορούμεθα, εὐ-
 άρεστοὶ δικαιώσασαι τὸν ζῆλον καὶ τὰς
 προσπαθείας τῶν δύο ἰκανῶν ἑλληνοδι-
 δασκάλων κ. 'Ιωσήφ Γεωργιάδου καὶ Στ.
 Παπαδοπούλου, εὐδοκίμως ἐν τῇ σχολῇ
 τῶν Πλατάνων διδασκόντων. Μετὰ τὸ
 πέρας τῶν ἐξετάσεων ἢ Α. Πανιερότης
 συνεκάλεσε συνέλευσιν ἐκ τῶν ἐγκριτωτέ-
 ρων πολιτῶν ἐπὶ τῇ ἰδρύσει Παρθενια-
 γωγείου ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ, ἧτις συ-
 ζητήσασα καὶ διασκεφθεῖσα περὶ τοῦ πράγ-
 ματος προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τετραμε-
 λουῶς ἐπιτροπῆς, ἧς τὰ δύο μέλη ἀποτε-
 λούσιν οἱ νῦν ἔφοροι τῶν σχολείων, ὅπως
 ἐξέυρη καὶ διαθέσῃ τὰ ἀπαιτούμενα μετὰ

Σ' ἐπέταξεν ὁ Παναγῆς, σ' ἐπέταξεν 'Αντώνη,
 κῆ ὁ θάνατός του με νυχιαῖς τὰ σπλάχνα σου
 [ματώνει.
 Θά σου ζητοῦν τὸμ Παναγῆν τὰ 'μάτια,
 [μπαίνης 'εγαίνης.
 μισὸς χωρὶς τὸμ Παναγῆν μισὸς ἀλήθεια μέ-
 [νεις.
 'Αλλὰ κῆ ἀφ' οὗ ὁ Χάροντας τοῦ ἐκλείσει τὸ
 'μάτι,
 εὐχαριστίαν πάντοτε κ' ἐκεῖνός σοι φυλάττει.
 — Καὶ ὁ Νασούφης κῆ ὁ Θωμάς, οἱ ἄλλοι δὴδ
 [γαμπροὶ σου,
 ἀπαὶ τὰ 'μάτια γαίματα σοὶ χύνουσε ἐξ ἴσου
 — Καὶ ποῖός καὶ ποῖός τὸμ Παναγῆν λυπητερά
 [δὲν κλαίγει
 καὶ « κρίμα 'ς τὸ χρυσὸ παιδί » ἀπὸ καρδιᾶς
 [δὲν λέγει ;
 Θαῖγινετο ἀληθινὰ ὠφέλιμος πολίτης·
 καὶ ἡ πατρίδα μας πῶς κλαίει τὸ παιδί
 [της !
 — Κ' ἐμοῦ τοῦ διδασκάλου σου, ὦ ρίλε μαθη-
 [τά μου,
 ἰδὲ ἰδὲ πῶς τρέχουσε πικρὰ τὰ δάκρυά μου.
 'Σ τὸν γάμος σου δέμ 'μβρέθηκα, 'ς τὸν θά-
 [νατον προφθάνω.
 'Ὡ Δελικάρη Παναγῆ, 'που 'πῆς, ἐπάνω
 ἐπῆγε κῆ ἄλλος Παναγῆς, 'που συγγενῆς σου
 [ἦτον
 'καὶ φίλος σου ἀχώριστος, τοῦ γένους Νεοφύτων
 ὁποῦ καὶ σὺ τὸν ἐκλάφεις λυπητερά μαζῆ μας,
 καὶ πικραμένη δι' αὐτὸν ἐν πάντα ἢ ψυχῇ
 [μας
 αὐτοῦ, 'που πὰς τῶρα καὶ σὺ εἰς τούραν τοῦ τὸν
 [θέλον.
 φέρ' τον γλυκὰ φιλήματα ἀπὸ τὸμέρος ὄλων
 'Σ τὰ σπῖτρα σας ἐραίνεσθε σάν δύο ἄγγε-
 [λοῦδια,
 ἐκεῖ, 'που πάτε, ὡσάν δὴδ θά λάμπετε λου-
 [λοῦδια.

πρὸς Ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν τοῦ Παρθε-
ναγωγείου τούτου. //

— Γράψαντες εἰς τὸ προηγούμενον
φύλλον περὶ τῶν σχολείων Κογγᾶς κα-
θῆκον θεωρούμεν νὰ ἀναφέρωμεν μετ' ἐ-
παίνων καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωνσταν-
τίνου Λευίτου ἀπὸ τετραετίας διατελοῦν-
τος ἐφόρου τῆς σχολῆς τοῦ χωρίου τού-
του καὶ πάντα κόπον καταβάλλοντος πρὸς
συντήρησιν τῆς σχολῆς ταύτης.

— Ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς
Κωνσταντινούπολιν ὁ Διευθυντὴς τῶν
σχολείων ἡμῶν κ. Ἰ. Κ. Βεργάδης μέλ-
λων νὰ ἐπανέλθῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ
προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

— Περίεργος καὶ πρωτότυπος εἰς τὸ
εἶδος αὐτῆς λαθρεμπορία συνέβη ἐσχά-
τως ἐν Βατουμίῳ. Μεγρέλος τις, ἀφ' οὗ
ἐξήντησε πάντα τὰ μέσα τῆς λαθρεμ-
πορίας, ἅτινα ἡ δημιουργικὴ αὐτοῦ φαν-
τασία ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ κατέφυγεν ἀκο-
λουθῶς εἰς τὸ ἐξῆς πρωτάκουστον εἶδος·
πληρώσας φέρετρον πολυτίμων μεταξωτῶν
ὑφασμάτων ἐπροσποιήθη ὅτι ἐστερήθη ὑπὸ
τῆς θείας Προνοίας οἰκείου τινός, παρε-
σκεύασε δὲ τὰ πάντα πενήμως καὶ δὴ
θρήνος καὶ ὄδυρμος πολλὸς ἐξηγέρθη ἐν τῷ
οἴκῳ αὐτοῦ· προσκαλέσας δὲ τὸν ἱερέα
τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος παπᾶ Πέτρον
διέταξε νὰ γείνη ἡ ἐκφορὰ τοῦ ὑποτιθε-
μένου νεκροῦ, κεκλεισμένου ὄντος τοῦ φε-
ρέτρου κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν παρὰ τοῖς

Μεγρέλοις ἔθιμον· ἡ ἐκφορὰ ἐγένετο καὶ
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐψάλη ἡ ἐπικήδειος ἀκο-
λουθία καὶ ἐκείθεν ἡ νεκρική πομπὴ διηυ-
θύνθη μετὰ τοῦ πολυτίμου νεκροῦ πρὸς
τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως, διελθοῦσα
ἀκωλύτως τὴν τελωνειακὴν ζώνην καὶ
χωρὶς νὰ διεγείρῃ κατ' ἐλάχιστον τὰς
ὑπονοίας τῶν τελωνοφυλάκων· ἀλλ' ἄπρω-
ταγωνιστῆς τῆς κωμωδίας ταύτης ἀνυ-
πόμονος φαίνεται ἢ καὶ φοβούμενος τὴν
περαιτέρω παρουσίαν τοῦ ἱερέως ἐθεώρη-
σε καλὸν πρὶν ἢ φθάσῃ ἡ πένθιμος συν-
οδεία εἰς τὸ νεκροταφεῖον νὰ στείλῃ
τὸν ἱερέα ἀμείβων αὐτὸν ἐπαξίως κατὰ
τὰ εἰωθότα· ὁ ἱερεὺς λοιπὸν εἰ καὶ μὴ
ἐννοῶν τί συμβαίνει καταλείπει τὴν συν-
οδείαν καὶ διέρχεται πάλιν μόνος πρὸ
τῆς τελωνειακῆς ζώνης· τὸ τοιοῦτον ὀ-
μως ἐκίνησεν ἤδη τὴν περιέργειαν τῶν
τελωνοφυλάκων καὶ ἐθεωρήθη παρ' αὐτῶν
ἀνεξήγητος ἡ μεμονωμένη ἐπιστροφή τοῦ
ἱερέως· γενομένης ὅθεν ἐρεύνης ἀνεκαλύ-
φθη ἐντὸς τοῦ φερέτρου, ὡ τοῦ θαύματος
ἀντὶ νεκροῦ, πολυτίμος μεταξωτῶν ὑφα-
σμάτων στοιβάς!

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ἀποπερα-
τώσας τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς
ὁ κ. Ἀθανάσιος Κωνσταντινίδης, ὑπό-
τροφος τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ Μητρο-
πολίτου ἡμῶν κ. Γρηγορίου.